

Kontakt: 0470-77 05 00 kundcenter@smp.se

Nyhetstips: 0470-77 06 07 nyheter@smp.se

Sök

SMP.se

SMÅLANDSPOSTEN

ONSDAG 25 SEP 2013

Lyssnaren blir glad av Aviccis debut

KULTUR & NÖJE 2013-09-18 | Uppdaterad 2013-09-18

Det ska sägas klart direkt; jag har svårt för country. Att Trues förstasingel Wake me up drivs av genren och att Avicii (Tim Bergling) inför albumet sade att musiken skulle röra sig ifrån elektroniken och housen, gjorde mig därför skeptisk. Något annat som ska sägas klart direkt: True gör mig glad.

TRUE

Avicii

(Universal)

Det är svårt att greppa att det är Avicis albumdebut. Det känns som att han har funnits otroligt länge, men genombrottet kom inte förrän 2011. Sedan dess har killen, som fyllde 24 för ett par veckor sedan, skaffat sig scen- och världsvana – och ett namn. Han är tillräckligt stor för att kunna och våga leka med breda influenser i en ganska mallad genre.

Chicfiguren Nile Rodgers var ett av de större namnen på Daft Punks senaste skiva. Tillsammans med honom skrev Avicii Lay me down, som sjungs av American idol- och gayikonen Adam Lambert i ett diskofunkglitter, och är skivans mest endorfinförlösande spår tillsammans med Shame on me, som bitvis låter som något från Access Random Memories.

När danska Karen Marie Ørsted, mer känd som Mø, kommer in i Dear boy är det med en Lana Del Rey-liknande elegans som trappas upp och som efter ett tag exploderar i fläskig arenahouse.

Skivans vackraste spår är Hope there's someone, en cover av Antony and the Johnsons låt med samma namn. Givetvis har Avicii-versionen en annan atmosfär kring sig, och når aldrig samma höjder som originalet. Men med Linnea Henriksson vid mikrofonen blir den storslagen på ett annat sätt.

Country hörs som nämnt i Wake me up, och som tur är bara i ett spår till: Hey brother. Men det är fortfarande ett housealbum, och lyssnaren får vid flera tillfällen, särskilt i Canyons, anledning att, som det heter inom house, "fucka ur".

Hannes Lundberg Andersson

Lyssna på: Dear boy, Lay me down, Hope there's someone.

debutalbum Avicis genombrott kom för två år sedan, men först nu har han släppt sitt debutalbum.? Foto: Claudio Bresciani/Scanpix?

CRYSTAL STILTS

Nature noir

(Sacred Bones Records/ Border, LP/CD)

Crystal Stilts är kvar i sin vanliga psykedeliska dåsigheit, även om det finns ögonblick då de piggnar till och garagerockar lite. Brad Hargetts sömndruckna röst tränger igenom bättre nu när de kommit på att man inte behöver ha alla ekoeffekter på max på allting.

New York-combon tar på sitt tredje album ett steg framåt med ett mer varierat sound och en snyggare finish. Det är kanske inte helt unikt att ta 1960-talets sinnesutvidgande influenser och via post-punk och lo-fi ta in den i vår tid, men Crystal Stilts har hittat ett eget stuk och gör det här på riktigt.

Bo Ströberg

Lyssna även på: Black Angels.

ANNA EINARSSON

Tigern säger Grr

(AEM)

Med tanke på den expressiva musik Anna Einarsson brukar framföra är det måhända en smula förvånande att hon ger ut en skiva med barnvisor. Men hennes säkra kompositörshand känns igen även här, och hon balanserar utsökt mellan jazzuttryck och det barnvänligt melodiska. Med sig har hon en kvintett välmeriterade jazzmusiker, vilket gör att skivan blir högst njutbar. För att bedöma barnaspekterna tog jag hjälp av en femårig expert som gav skivan med utmärkt beröm godkänt. Sammantaget är det här en skiva som passar alla åldrar, och ett högst välljudande alternativ till smurfpop.

MAGNUS NILSSON

Lyssna på: Bästa låt (enligt Ylva, 5 år): Min kissekatt.

KAJSA GRYTT

Jag ler, jag dör

(Playground)

Kajsa Grytt tog producenten Jari Haapalainen med sig till New Orleans och skapade något väldigt o-new orleanskt men inte desto mindre fantastiskt. Förra skivan En kvinna under påverkan var rakt på, det här är något annat –?storslaget, orkestrerat utan att vara tillrättalagt på något vis. Instrumenten snavar över varandra. Syntharna ekar i Ensam medan Kometer ramlar gatan fram. Och så över alltihop Kajsa Grytts omissskänliga, ljusa röst. Inte sällan påminner Jag ler, jag dör om PJ Harveys pärla Let England shake från 2011 – samma lekfulla, melankoliska och ödesmättade fyrverkeri.

Helena Söderlundh

Lyssna på: Du ler, du dör och Kometer.

LARS WINNERBÄCK

Hosianna

(Universal)

Han larmar och gör sig till tillsammans med Thåström i Gå med mig vart jag än går. Tassar mjukt fram i Hosianna, skildrar bandomsångest i Skolklockan och metabeskriver sig själv i kärleksskildringen från ungdomens Linköping i Vem som helst blues. En episk skildring som avslutas: "Vi satt en kväll på Stora hotellet. Lasse Winnerbäck kom in genom dörren. Vi bjöd honom på vin och vi pratade en lång stund. Det var inget särskilt med honom. Han var som vem som helst." Och det är sannolikt svaret på varför hans stora fanskara finner sådant tröst i hans rastlösa musikaliska värld.

ANDERS TAPOLA

Lyssna på: Vem som helst blues och punkstänkiga Det gick inte.

MOVITS!?

Huvudet bland molnen

(Goldenbest Records)

Grabbarna i trion Movits! levererar sväng som om det vore deras livsuppgift. Det girar eller snarare kränger mellan jazz och hiphop på ett hänförande sätt. Krumsprången till musiken i vardagsrummet känns lika outhärliga som Movits! känns för svensk hiphop. Den fyndiga lyriken som ibland närmast liknar en ordlek vävs på ett eftertänksamt sätt samman med

halva musikaffärens instrument av både akustisk och blåskaraktär. Det fina är, att med små medel styr de energin till att bli precis så mångsidig som den behöver vara för att inte solka ihop till en röra. Transportspår finns men de flesta är medryckande bra.

LOUICE PETERSSON

Lyssna på: Lindansen,
Nitroglycerin och titelspåret.

MANIC STREET PREACHERS

Rewind the film

(Colymbia/Sony)

I slutet av nittiotalet hade rockagitatorerna från Wales mot vissa odds stora kommersiella framgångar med låtar om spanska inbördeskriget och väldigt långa titlar. Att de fortfarande är så stora i Storbritannien känns också som ett misstag. Få band har ju varit mer lämpade för en liten hängiven skara fans som läser politisk teori till frukost. 1992 sa medlemmarna att de skulle göra världens mest sålda debut och sedan splittras. Elfte cd:n är mestadels akustisk och ovanligt lågmäld, musikaliskt ett oväntat steg. Men Nicky Wires texter är fortfarande laddat politiska.

OLA CLAESSION

Lyssna på: This sullen Welsh heart, Rewind the film och Anthem for a lost cause.

Läsarnas kommentarer

Din kommentar tillhandahålls av Disqus och ska ej betraktas som redaktionellt material. Genom att kommentera på Smålandsposten så godkänner du samtidigt våra [regler](#).

Skriv en ny kommentar

Realtidsuppdatering är **aktiverad**. (Pausa)

Visar 0 kommentarer

Sortera efter visa senaste först

[Prenumerera via e-post](#) [RSS](#)

Trackback-länk

© SMÅLANDSPOSTEN. Allt material på smp.se är skyddat enligt upphovsrättslagen.